

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΟΖΕΦ ΡΕΥΡÉ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΣΑΧΑΡΑΣ

ΟΛΙΣ ο Σαχαριανός 'Αφλάν πήγε με τους 'Αρτζέφ, οι σύντροφοί του δέν άργησαν να καταλάβουν την παρξένη άρρώστεια του. Ένα βράδυ, στά βοσκοτόπια του Ταρά, ύστερα από την Μαρτιάτινη βροχή, μιá συντροφιá από μεγαρίστες (καμηλιέρηδες), καθόταν γύρω άπ' τη φωτιά κι' άζωνγε τά παραμύθια του Μπέν 'Αμιά για τά δαιμονικά και τις κακές σκιές της άτέλειωτης έρημου...

'Εξείνη την ώρα τά νεχτοπούλια, που κρούοντα όλη τη μέρα στις σπηλιές των βράχων του στοιχειωμένου βουνού, είχαν άρχισει να κρούουν πένθιμα και να χτυπάνε τις μαύρες τους φτερούγες πάνω από την κόκκινη φωτιά κι' όλοι οι Σαχαριανό, κι' έναν κρυφό φόβο στην καρδιά, σκέπαζαν τό κεφάλι τους με τό μπουρνουζί για να μην άκούσε πειά τη φωνή του Μπέν 'Αμιά, του γητερού των φειδιών της άμιας. Μιá άλλόμοτη μαγεία τους βράβαινε, σαν άποληνιχτή άτιμόσοφα, και τότε, πρώτος άπ' όλους, ο 'Αφλάν θέλησε να χαλάσει τη γηραιά και μ' ένα ούφλιασμα τσακάλιού τινάχτηκε από τη θέση του, άρπαξε τον Μπέν 'Αμιά άπ' τά μαλλιά και του έκοψε τό κεφάλι. 'Έπειτα, μ' ένα ύστρηκό γέλιο θύνας, πήρε την κιαίλα του και χάθηκε μέσα στο πενκό σκοτάδι της έρημου...

—'Αλλάζ'! φώναξαν οι μεγαρίστες, όταν συνήλθαν άπ' τον τρόμο τους. 'Αλλάζ'! Ο 'Αφλάν είνε δαιμονισμένος! Κάποιο κακό άερακό της έρημου έχει σκαλώσει την ψυχή του! 'Αλλάζ'! Ο 'Αφλάν είνε χαιμύνος... 'Αρχισε ναύλας να βιάη τά χέρια του στο άμια... Τό νόσας, σύντροφοι! Τό μαχαίρι που έκοψε τό λαιμό του Μπέν 'Αμιά μπορεί να κόψη μιá νύχτα και τον δικό μας... Μά έννοια σας!... Ο 'Αφλάν είνε μεγάλος!...

Κι' οι Σαχαριανό θάψανε στό βοσκοτόπια του Ταρά τόν άτυχο σύντροφό τους και τά χαράματα ξεζήνησαν με τις καμηλιές τους, τραβώντας για την όσα του Τζανέ.

Ο 'Αφλάν από εκείνη τη νύχτα έγινε τό στοιχείο της άτέλειωτης Σαχάρας. Τά καρβάνια ξεχώριζαν κάθε τόσο μακριά τη μαύρη σιλονέττα του, την έβλεπαν να χάνεται έδώ κι' εκεί, μέσα στη θάλασσα της άμιας και κάθε τόσο μάθαιναν κι' από ένα καινούριο φωνικό του. Ο 'Αφλάν ήταν ένας καταραμένος, ένας μαύρος δαίμονας, που διψαγε να πιη τό αίμα των Σαχαριανών. 'Αλλόμοιο σ' εκείνον που θά τύζανε να μείνη πίσω από τό καρβάκι του και ν' άπαντήσει τον 'Αφλάν! Τά όρνια της έρημου θά ξεσκάλαν τό κορμί του κι' ο ήλιος θά ξεράνε τά κόκκαλά του. Τό άστραφτερό μαχαίρι του 'Αφλάν σκόρπισε τριγύρω του τό θάνατο. 'Έπειτα, ο άέρας της έρημου έόθινε τ' άγνάρια της καμηλιές του και δέν έβλεπε πειά κανείς τό άσπρο μπουρνουζί του δαιμονισμένου να κιαπιζη στο κίτρινα βήθη του όρίζοντα...

Ο 'Αφλάν γυριζε από τη μία όσα στην άλλη και κάθε τόσο ανέβαινε και κροδόνταν στους κόκκινους βράχους του στοιχειωμένου βουνού, κοντά στην ύβισσα του 'Εργ Τασσίλι.

Άν τύχανε τότε να περάσουν πιότε μεγαρίστες από εκεί κοντά, άκούσαν τά ούφλιασμα του δαιμονισμένου, που τά σκουροδός ο άνεμος στην έρημο κι' άκούσαν άόμοια και τά παρξένη μοιρολόγια του για τά ποια Σαχαριανή όμορφιά της Ουέλ 'Αφι.

Μά τί λοιπόν; 'Ηταν τάχα έρωτισμένος ο 'Αφλάν; Ποιός θά μπορούσε ποτε να μάθ τό κρυφό μυστικό της άρρώστιας του; Κι' όστόσο, κάποιος τό έμαθε μιá μέρα. Ο 'Αλλάζ είνε μεγάλος!... Ο 'Αμιο Μπέν Καμπιό, γυρίζοντας μιá νύχτα στην όσα του Τζανέ, βρήκε μισοθαμένο κάτω από την άμιο κάποιον Σαχαριανό, δίπλα στο νησιόκό και διαψασμένο μεγαρί του. Ο 'Αμιο Μπέν Καμπιό, όταν ξεσκέπασε τό πρόσωπο του άτυχου ταξιδιώτη, εινε με κρίση ότι είχε μπροστά τον 'Αφλάν! Τό χέλι του ήταν ξερά κι' ο πυρετός φλόγιζε τό κορμί του. Τό στοιχείο της Σαχάρας πέθαινε με τον πιο τραγικό θάνατο: από την δίψα!...

Ο 'Αμιο Μπέν Καμπιό έβραζε τά χέλι του 'Αφλάν με τό νερό του παγοειού του, κι' όταν ο άρρωστος άνουξε τά μάτια του, του σπύλωσε την καρδιά με τη ραχή του. 'Εκείνος τότε, μόλις άρχισε να καταλαβαίνει, μωφοσ τά νύχτα του στο γυινό πρόατο του σπιτηρα του και μ' ένα βογγητό άνασκηδόθηκε, σαν να ήθελε να τον πιεί. Τά μάτια του άστραφταν άπ' τον πυρετό και τά βλέματά του κάρφωναν σαν φονικές σαιές. Μά δέν είχε δύνامي πειά κι' έγειρε πάλι προς τά πίσω, έξαναη-

μένος. Ο 'Αμιο Μπέν Καμπιό τότε, θέλοντας να μάθ τό σκοτεινό μυστικό της ψυχής του, κάθισε κοντά του και τον περιποίηθηκε στοργικά, σαν τον πατέρα που γλιτώνει τό παιδί του από τά νύχια του θανάτου. Ο 'Αφλάν σιγί-σιγί ήμέρεψε και τέλος έγειρε τό κεφάλι του στην άγκαλιά του σεβάσιμου γέροντα και ξεσπασε σ' ένα κρυό κλάμμα. 'Έπειτα τον κτύπαξε βαθειά στο μάτι και του ειπε:

—'Αμιο Μπέν Καμπιό, εσαι ο σωτήρας μου! Σ' έσένα χρωστάω τη ζωή μου! Είνε δική σου... 'Αμιο Μπέν Καμπιό, δέν θά παροτανοθώ, άόμοια κι' όταν θελήσης να μου πάρης τό κεφάλι!...

—'Αλλάζ! στέναζε ο γέρο Σαχαριανός με τό κάτασφα μαλλιά. 'Αλλάζ! Πόσο είνε δυστυχιωμένα τά πλάσματά σου!... Μά πού πολύ άπ' όλα είνε μονάχα ένα: Ο 'Αφλάν!

Τό στοιχείο της Σαχάρας έκοιψε τό κεφάλι του, για να κρούη δύο κοντά άόμοια, που κύλησαν από τά μάτια του.

—'Αμιο Μπέν Καμπιό, ψυθούσε, εσαι ο μόνος άνθρωπος που με κτύπαβε. Είδε ο 'Αλλάζ να σου χαρίζω μέρες και να σ' έξη γερό, σαν τους σκληρούς βράχους του 'Εργ Τασσίλι. Ναί!... 'Αμιο Μπέν Καμπιό, ήμια τό πού δυστυχιωμένο πλάσμα του 'Αλλάζ! Φάνηρες καλός μαζί μου, μου έσπασε τη ζωή, έμένα, που έπαρνα τις ζωές των άλλων, και γι' αυτό θά σοι φανερώσω τό κρυφό μυστικό μου. Μά είνε μιá παλιά ιστορία... Είνε ή κρυφή ιστορία της αγάπης μου... Θεμισά του θυγατέρα του 'Αμιντ-Έλ-Μουλλά, από τό Ουέλ 'Αφι;

—Την πεντάμορφη 'Αισά; Έκανε σαστισμένος ο 'Αμιο Μπέν Καμπιό.

—Ναί, ατήν, που ήταν τό λουλούδι της Σαχάρας! Θεμισά άόμοια τί όλόγινε;

—Θεμισά, 'Αφλάν. 'Εφερε μιá νύχτα μ' έναν Γάλλο σκίντι και τραβήξε κατά την Τύνιδα. Λένε τώρα πως πουλάει την αγάτη της στους εγγαιοφούς, εκεί πέρα, στο μεγάλο λιμάνι...

—Λέν την πουλάει πειά την αγάτη της! ψυθούσε άναστενάζοντας ο 'Αφλάν και τρύποντα τά δόντια του από τη λύσσα. Ούτε τά φιλιά της! Ούτε κανείς εγγαιοφός την σίγγει πειά στην άγκαλιά του! Και ξερείς γιατί, 'Αμιο Μπέν Καμπιό; Γιατί την σκότωσα μιá νύχτα, όταν πήγα για να την φέρω πίσω στη Σαχάρα...

—Την αγαπούσες, 'Αφλάν; τον ρώτησε με συμπόνια ο σκίντιος του.

—Ναί, αυτό είνε τό μυστικό μου, 'Αμιο Μπέν Καμπιό. 'Η 'Αισά ήταν ή πρώτη γυναίκα, που μέθισε τις αισθήσεις μου... Θεμισά, σαν να είνε τώρα, τό βράδυ εκείνου που άνθεξα στον κτειρασμό του έρωτα, για να δείξω, όπως είνε ή συνήθεια, ό τι εινε περάσει πειά τά νεανικά μου χρόνια, ότι εινε γίνε πειά άνδρας κι' ότι μπορούσα να κρατάω στο χέρι τό τουρκέκι, που θά μου έδινε, όπως είνε ή συνήθεια, ο Κοισέιν έλ Χαμπιό, ο φύλαρχός μου... 'Εξείνη τη νύχτα ή 'Αισά, για να με ακανάλιζω, όπως είνε ή συνήθεια, χόρευε μπροστά μου μισόγυμνη και κάθε τόσο τύλιγε τό χέρι της, σαν δύο φειδια, γύρω στο λαιμό μου και μου έδινε τά χέλι της. Τό άροκά της με μεθοδώς πιότερο κι' από τά γασμάκι του Ουέλ 'Αφι, και τά μάτια της με σαγήνεων λιότερο κι' άπ' τά μάγια της μητέρας της... Χίλιες φορές έκανα να την σκίξω στην άγκαλιά μου και χίλιες φορές κρατήθηκα, για να δείξω πως άντεχα στον πειρασμό... Τά ξεμερομάτα, με τό κράξιμο του πειτεινού, ο Κοισέιν έλ Χαμπιό με φίλησε στο μέτωπο, μου έβαλε στα χέρια τό τουρκέκι και φώναξε σ' όλους τους προσετούς, πως ήταν ύπερηφανος για μένα... Ο ήλιος έπειτα με βρήκε στην έρημο να τριγυρίζω άπελειωμένος με την κιαίλα μου. Και όταν νύχτωσε, ξεαναγύρισα στο Ουέλ 'Αφι. 'Η 'Αισά με προσμέν' έξω από τό φράχτη του σπιτιού της. Μά δέν μ' άφησε να την άγκαλιάσω και να φιλήσω τό στόμα της, που ενωδιάζε σαν τά γασμάκι του Ουέλ 'Αφι. 'Η 'Αισά ήθελε να παίζη μαζί μου και να με βασανισθώ, για να μ' εκδικηθώ, έλεγε, που εινε φανετό τόσο άδιάφορος τη νύχτα της μεγάλης δοκιμασίας μου... Κι' όταν με τιρωάνισε δύο μήνες με τό στείρα γάδια της και τά φιλιά της, έπαψε πειά να έρχεται τη νύχτα στο βοσκοτόπια του Ταρά... Είχε τώρα φίλιες με τον γητευτό των φειδιών, τον Μπέν 'Αμιά, τον φίλο της μητέρας της, που κάθε βράδυ της εφίσησε κι' από έναν καινούριο θαυμαστή της όμορφιάς της. 'Έπειτα, ύστερα από λίγο καιρό, ο ήλιος ο Μπέν 'Αμιά συνενώθηκε με τη μητέρα της τη μάγισσα και την πουήσε στο Γάλλο σκίντι, που την πήρε μαζί του στην Τύνιδα... Αυτό είνε τό μυστικό της άρρώστιας μου. 'Αμιο Μπέν Καμπιό. 'Όταν πήγα στο μεγάλο λιμάνι για να την φέρω πίσω στη Σαχάρα, ή 'Αισά μου γέλασε κατάμοιτρα κι' άδονήθηκε να μ' ακολουθήσει. Κι' έγω τότε, τραλλός από τό πάθος μου, έδωσα τά χέρια μου με τό άμια της... 'Εκεί πέρα, πάνω στη νεκρή αγάτη μου, όρκι-

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'ΥΛ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΛΛΟΙΜΟΝΟ!.. Δεν ξέρω! Δεν ξέρω τί να υποθέσω. Χάρου! άπάντησε παραγμένη ή Ρούθ. Τό γεγονός είνε ότι δέν είνε στά καλά του. Θά σου άναφέρω ένα περιστατικό. Πού θά σου προεξηγήση κατάπληξι. Τό γεγονός αυτό είνε μιά άναμφισβήτητη άπόδειξι τίς τρέλλας του.

—Τί λέτε!...
—Βέβαια. 'Εδω και δεκαπέντε μέρες θέλησα να έξακριβώσω ποιά ώρα θά γυρνούσε ο άνδρας μου στο σπίτι και γι' αυτό έξυπνησα τά μεσάνυχτα και κρύφτηκα μέσα σ' ένα δωμάτιο πού είνε πλάι στο δικό του. 'Απ' την κλειδαρότρυπα είδα πώς μέσα στο δωμάτιο του ήταν άναμμένο τό φώς. 'Αφουγκράστηκα, άλλα δέν άκουσα κανένα θόρυβο. 'Οταν πέρασε δίωξι λίγη ώρα, έξσθυσε τέ φώς άξαφνα και μόλις πρόφτασα να κρυφτώ, άνοιξε ή πόρτα πού έπικουανούσε τό ένα δωμάτιο μέ τ' άλλο, κι' είδα να προβάλη στο άνοιγμα ένας άγνωστος μέ τρομακτικό παρουσιαστικό. Θεέ μου!... 'Ο άγνωστος αυτός ήταν ντυμένος σάν κλέφτης. Τό μoustάκι του και τά γένεια του ήσαν άπειροπύστα. Είχε τυλιγμένο τό λαϊμό του και τό μισό πρόσωπό του μ' ένα μάλλινο μαντήλι καί φορούσε ψηλές μπότες. Μόλις έκλεισε την πόρτα πέρασε από μπροστά μου και σχεδόν μ' άγγιξε. Πού πήγαινε; Δεν ξέρω... 'Απ' τόν τρόπο μου, λίγο έλειψε να μείνω άναισθητη. Δεν ξέρω κι' έγώ πώς κρατήθηκα και δέν ξεφώνισα. 'Οταν έφυγε ο μυστηριώδης άγνωστος, μ' έπιασε μιά μεγάλη ταραχή και πέρασε άρκετη ώρα ώπου να συνέλθω. Είχα ώστόσο άναγνωρίσει στο πρόσωπο τού τρομερού εκείνου κακοποιού τό μάτια του ουζύγου μου!... Ναι, φίλε μου, ο άθλιος εκείνος ενοχότης ήταν ο δόκτωρ Ροβέρτος Φίτζεραλδ!

—'Α! Αυτό είνε αδύνατον!... Θά γελάστηκες, αγάπη μου.
—'Οχι, δέν γελάστηκα!... Είμαι σίγουρη γι' αυτό!... 'Ακουσε τί θά σου πώ άκόμη και θά πεισθής, ότι δέν έπιασε θύμα οφθαλμαπάτης, όπως φαντάζεσαι...
— Πές μου!... Σ' άκούω.
— Μόλις συνήλθα απ' την ταραχή μου, κατέθηκα, έξυπνησα τό θυρωρό και τόν ρώτησα άν κρατούσε ο σούζυγός μου τό κλειδί της κυρίας εισόδου κι' άν έμπαινε από αυτή έτσι φρικτά μασκαρεμένος. 'Ο θυρωρός μου άπάντησε ότι πού και ποί ο σούζυγός μου τού είχε ζητήσει τό κλειδί της μικρής πόρτας του κήπου, τό όποιο δέν τού τό είχε ακόμα έπιστρέψει. 'Ανεβήκα τότε άμέσως άπάνω και μπήκα μέσα στο δωμάτιο τού ουζύγου μου. Δεν παρατήρησα καμιά άταξία μέσα σ' αυτό. 'Ολα ήσαν κανονικότητα θαλμένα. Είδα όμως ένα καθρεφτάκι τού τραπεζιού, πού δέν ύπρηξε πριν, και κάτω απ' τό τραπέζι ένα κομμάτι απ' τό μάλλινο εκείνο μαντήλι, μέ τό όποιο ο σούζυγός μου είχε μισοκλεισάμενο τό πρόσωπό του. Δεν ύπάρχει, λοιπόν, καμιά άμφισβόλια, ότι ο σούζυγός μου μπαينوσγαίνει τί νύχτα πολλές φορές στο σπίτι κρυφά. 'Ω. Χάρου μου, δέν ξέρω τί συμβαίνει, δέν μπορώ να καταλάβω για ποίό λόγο γίνονται δλ' αυτά, άλλα τό βέβαιο είνε ότι φοβάμαι!... Διαισθάνομαι, ότι συμβαίνει κάτι κακό κι' ότι στο τέλος θά είνε τρομερό... τρομερό!...
—'Εχεις δίκιο, Ρούθ!... Δεν μπορεί να μαντέψη κανείς τί γίνεται μέσα στο σπίτι σου. Δεν μπορεί έπίσης να προβλέψη κανείς τί θά συμβή στο μέλλον. 'Ενας άνθρωπος ντυμένος σάν κακοποιός, πού τριγυρνάει τίς νύχτες στους δρόμους, δέν τριγυρ-

ΕΝΑΣ ΕΝΤΙΜΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

νάει θέβαια για καλό. Κάτι φοβερό θά συμβαίνει. Γι' αυτό τό λόγο δέν πρέπει να έξακολουθήσης να ζής μαζί του. 'Αφσέ τον, Ρούθ, κι' έλα να συμβουλευθής και την μητέρα μου, πού θέλει να σέ δη και πού σε θυμάται, άν και πέρασαν στο μεταξύ τόσα χρόνια. 'Οποια ώρα θελήσεις νάρθης, είνε πρόθυμη να σέ δεχτή στο σπίτι της, στο Βάλθουρθ-στρήτ.

'Η Ρούθ, ύπερα από πολλούς διαταγμούς, δέχτηκε να έπισκεφθή την μητέρα τού άγαπημένου της και τού είνε :
—'Αβριο τό θράδυ στις 8 1/2 ο Ροβέρτος θά κάνει μιά διαλέξι στην 'Ιατρική 'Εταιρεία, απ' την όποία είνε αδύνατον να γυρίση στο σπίτι πριν από τά μεσάνυχτα. Λοιπόν, θά πάρω ένα άμάξι και θάρθω στ' γωνία τού τετραγώνου πού είνε τό σπίτι σας. Θά μέ περιμένης 9 1/2 με 10 έκει.

— Σύμφωνο! φώναξε τρελός από χαρά ο λοχαγός, σφίγγοντας μέ πάθος τό χέρι της άγαπημένης του.
Κι' άφου είπαν άκόμη μερικά λόγια θερητής αγάπης οί δυο άγαπημένοι, άποχωρήθηκαν.

Μόλις όμως άπομακρυνθήκανε λίγα θέματα, άκούστηκε ένας έλαφρός θόρυβος· πίσω απ' τούς θάμνους, πού περιτριγυρίζανε τόν πάγκο, και πρσβαλε ένας ψηλόλιγνος κύριος, πού δέν ήταν άλλος απ' τόν περίφημο Σέρλοκ Χόλμς.

—Με μουδιάσανε τά τρυγονάκια μου!... μουρμούρισε ο διάσημος άστυνομικός, τρίθοντας τά χέρια του από χαρά και θεματίζοντας με γρηγορα θέματα. 'Αλλά τούς συγχωρώ μ' δλη μου την καρδιά, γιατί άκουσα απ' αυτούς πολλά πράγματα, πού αξίζουν για μένα περισσότερο κι' απ' τό χρυσάφι όλου τού κόσμου. Λοιπόν, άβριο θράδυ, όταν ή κυρία Ρούθ θά θρίσκει στη γωνία της Βάλθουρθ-στρήτ, θά κάνω τ' αδύνατα δυνατά, για να λύσω τόν κόμπο τού φοβερού αυτού αίνιγματος, πού μ' άπασχολεί τόσοσ καιρό... 'Οπωσδήποτε, συνεχίσε ο άστυνομικός άνοιγοντας τό θέμα του, ή ιδέα να παρακολουθήσων την κυρία Ρούθ, άποδείχτηκε σωστή. Κι' άποδείχτηκε άκόμα μιά φορά ποσο δίκιο έχει ο λαός όταν λέει: «'Αν θές να μάθης τά μυστικά ενός πατρεμένου, δέν έχεις παρά να πάρης λόγια απ' τη γυναίκα του!»

Την άλλη μέρα, πριν απ' τό μεσημέρι, ένας άνθρωπος μέ μακρά ρεντιγκότα, παλῆς μόδας, μέ θαρεια παπούτσια και κρατώντας μιά ροζιάρικη μαγκούρα στο χέρι του, πού άυφολώς θήταν κληρονομία τού παππού του, όδηγούμενος από έναν ύπρητη, μπήκε μέσα στην αίθουσα της ύποδοχής τών άσθενών τού γιατρού Ροβέρτου Φίτζεραλδ.

'Ο παράξενος ούτός τύπος, χαϊδεύοντας την κοντή και ξανθή γενειάδα του και τά σταχτερά μαλλία του, προχώρησε και στάθηκε μπροστά στον περίφημο χειρουργό, πού καθόταν σκυφτός μπροστά στο γραφείο του και μελετούσε ένα βιβλίο.

'Ο Ροβέρτος Φίτζεραλδ ήταν τόσο άπορροφημένος απ' τη μελέτη του, ώστε ούτε τό άνοιγμα της πόρτας άκουσε, ούτε την παρουσία τού έπισκέπτη άντελήφθη. 'Εξακολούθησε να μελετά, σάν να ήταν μοναχός του.

'Ο παράξενος έπισκέπτης του, άφου τόν παρατήρησε προσεχτικά λίγες στιγμές, τού είνε ξεροθήχοντας:

— Συγγνώμη, γιατρέ!...

'Ο Ροβέρτος Φίτζεραλδ, υςλις άκουσε να τού μιλούν, άναπρίχασε, σάν να έξυπνησε από ένα τρομακτικό όνειρο και σηκώσε τό κεφάλι του για να δη ποιός τού μίλησε.

Τά μάτια τού περίφημου έπιστήμονος ήσαν μεγάλα και σκοτεινά. Τό μέτωπό του, τό έξογκωμένο, αλλακωνόταν από θαθειές ρυτίδες. Τά μακρά μαλλία του πέφτανε άπάνω στους ώμους του...

—'Α!... Κι' άλλος άρρωστος! φώναξε κυτάζοντας κατάματα τόν έπισκέπτη του. Νόμιζα πώς είχα τελειώσει πειά. 'Από τί ύποφέρεις;...

— Γιατρέ, τού άπάντησε ο ξανθογένης έπισκέπτης του, δέν ήρθα για να με έξετάσετε... Δεν είμαι άρρωστος.

— Τότε, κύριε, δέν μπορώ να σας δεχτώ. 'Εγώ είμαι γιατρός και δέχομαι μονάχα άρρωστους. Δεν έχω καμιά διάθεση να χάνω τόν καιρό μου μέ άλλες ύποθέσεις! τού άπάντησε μ' έναν άπότομο τόνο ο διαπρητής χειρουργός.

'Ο έπισκέπτης όμως, χωρίς να κινηθ ή απ' τη θέσι του και χωρίς να δείξη την παραμικρή ταραχή, ξανάπε:

— Γιατρέ μου, για ναρθω να σας άπασχολήσω, θά πη πως κάτι σπουδαίο θά συμβαίνει. Θέλω κάτι να σας πώ, πού σας ένδιαφέρει προσεχτικά εσάς!... Είμαι ένας τίμιος άνθρωπος, γιατρέ μου, και δέν μπορώ να θλέπω να άπατούν έναν έξαιρετικόν άνθρωπο σάν και εγώ, πού μέρα νύχτα εργάζεται για τό καλό της ανθρωπότητος!...

('Ακολουθεί)

στηκα να εκδικηθώ κάθε Σαχαριανό, πού την είχε σφίξει στην άγκαλιά του... Κι' όταν γύρισα στην έξημο, άρχισα πρώτα τά φωνικά μου σκωτώνοντας τόν Μπέν 'Αιμό, τόν γητευτή τών φειδιών, πού είχε πουλήσει στον ξένο «όνιτα» την αγάπη μου. 'Επειτα, κάθε φορά πού άπαντούσα κι' από ένα θαυμαστή της 'Αϊσάς, τού έπαινα τό κεφάλι, για να χορτάσω τη δίψα της εκδικησώς μου... 'Αμποτ Μπέν Καμπί, είμαι ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος τού κόσμου. 'Η πρώτη γυναίκα πού άγάπησα, ήταν κι' ή τελευταία!...

'Ο 'Αμποτ Μπέν Καμπί τότε στήθηκε τό γεροντικό του χέρι. πού έτρεμε, στον ύμο τού δαμονισμένου και ψιθύρισε :

—'Αφλάν, ζήτησε συχώρεσι για τ' άγρια φωνικά σου... 'Ο 'Αλλάχ είνε μεγάλος!...

Κι' ύστερα οί δυο Σαχαριανοί χωρίστηκαν κι' ο καθένας τράδηξε τό δρόμο του. Μέ την ίδια νύχτα, ψηλά από τούς βράχους τού στοιχειωμένου βουνού, ο άρρωστος 'Αφλάν έπεσε και σκοτώθηκε στην άδισσο τού 'Εργκ Ταοσίλ!...